

De plaats van de Sjechina bij de uittocht

Over de relatie tussen God, de middelaar Mozes en het volk Israël

*“Zonder ophouden bleef de wolkkolom des daags
en de vuurkolom des nachts aan de spits van het volk”.*

Exodus 13:22

In dit artikel onderzoeken wij de plaatsen in het boek Exodus, die handelen over de wolk- en vuurkolom die het volk van God begeleidde tijdens de woestijnreis. De nauwe band tussen de Sjechina, d.i. de goddelijke tegenwoordigheid, het volk en hun aanvoerder Mozes wordt hierdoor nader belicht. De positie die de wolk daarbij telkens inneemt, is van groot belang. Het gaat om zeven verschillende passages:

(1) Bij de uittocht ging de wolk *voor hen uit* om hen te leiden op de weg (Ex. 13:21-22). De Here ging voor hen uit, overdag in de wolkkolom en 's nachts in de vuurkolom om hun voor te lichten. Dit spreekt van *de leiding van en de verlichting door de Geest van God* in de 'woestijn' van het leven hier op aarde (vgl. Rom. 8:14vv.).

(2) Bij de doortocht door de zee *veranderde* de plaats van de wolk. God maakte toen scheiding tussen het leger van de Egyptenaren en dat van de Israëlieten, zodat de een de ander niet kon naderen (Ex. 14:19-20, 24-25). Dit spreekt van *bescherming en verlossing in het conflict met de vijand*, de volkomen overwinning die (nieuwtestamenteisch gezien) in en door Christus behaald is. Het heil des Heren is zeker en vast. Er is geen veroordeling meer voor hen die in Christus zijn (Rom. 8:1-2). De dood van Christus scheidt ons van de wereld waarop Gods toorn rust.

De exodus uit Egypte smeedde ook een onverbreekelijke band met Mozes, Gods knecht (Ex. 14:31), zodat de Israëlieten samen met hem de lofzang konden aanheffen aan de overzijde van de Schelfzee (Ex. 15:1vv.). De jubelzang van de bevrijding weerklinkt ook in Romeinen 8. De Heer zingt de lofzang te midden van de Zijnen. Door de Geest van het zoonschap die wij hebben ontvangen, roepen wij: 'Abba, Vader!'

(3) De praktijkervaringen in de woestijn waren niet altijd verheffend. Er ontstond al gauw gemor tegen Mozes en Aäron, in feite tegen de Here Zelf (Ex. 16:2-12). Dit is een beeld van *het bedroeven en het weerstaan van de Geest* (vgl. Hand. 7:51; Ef. 1:13; 4:30). De heerlijkheid des Heren verscheen echter in de wolk *aan de rand van de woestijn*, en God opende de sluizen van de hemel: Hij gaf Zijn volk vlees en brood.

Nehemia 9 refereert aan Exodus 16 en brengt de leiding van de wolk en van de Geest in verbinding met de gave van het manna, het brood uit de hemel: 'En Gij hebt hun Uw goede Geest gegeven (...) en Uw manna hebt Gij aan hun mond niet onthouden' (Neh. 9:19-20). Er blijft echter toch een sabbatsrust over voor het volk van God, zoals in Exodus 16 al wordt aangegeven.

(4) In Mozes op de berg hebben wij een bijzonder beeld van de *gemeenschap van de Heilige Geest* (Ex. 24:15-18; 2 Kor. 13:13). Want Mozes ging de wolk binnen, die de berg Sinai bedekte. Dit is een beeld van de huidige positie van de verheerlijkte Heer in de directe tegenwoordigheid van God. God heeft Hem 'in Zichzelf verheerlijkt' (Joh. 13:32). In het Nieuwe Testament is dit trouwens ook weer de positie van Mozes (Luc. 9:34 – 'toen zij de wolk ingingen'). Het spreekt tevens van de christelijke positie, want de gelovige is in de Middelaar – de geliefde Zoon – aangenaam gemaakt vóór God (Ef. 1:3-6).

(5) Na de afgoderij met het gouden kalf was de plaats van Mozes, alsmede van de wolkkolom, echter *buiten de legerplaats*. De gemeenschap van de Heilige Geest leidt tot scheiding van kwaad. Mozes nam afstand van de ongerechtigheid van het volk en spande een tent voor zich uit buiten de legerplaats, ver van de legerplaats. Daar daalde de wolkkolom neer, aan de ingang van de tent der samenkomst, en daar sprak de Here tot Mozes van aangezicht tot aangezicht, zoals iemand spreekt met zijn vriend. Na de verwerping van de Messias was de plaats van de gelovige Hebreeën eveneens buiten de poort van Jeruzalem, d.i. buiten de Joodse legerplaats (Ex. 33:7-11; vgl. 2 Kor. 6:14-18; Hebr. 13:13).

(6) De plaats van de ontmoeting met God, in afzondering van kwaad, is een heel bijzondere plaats – zowel op de berg als in de tent der samenkomst. Daar toont Hij namelijk Zijn *grote heerlijkheid*. Het gelaat van Mozes straalde en weerkaatste telkens Gods glorie (het slot van Ex. 34 verwijst duidelijk naar de ontmoeting in de tent der samenkomst). De wolkkolom daalde neer en bleef staan aan de ingang van de tent. Mozes representeert hier de nieuwtestamenteische gelovige, die vrije toegang heeft tot het hemelse

heiligdom. Want wij allen nu, die evenals Mozes met onbedekt gezicht de heerlijkheid van de Heer mogen aanschouwen, worden naar hetzelfde beeld veranderd van heerlijkheid tot heerlijkheid, als door de Heer, de Geest (Ex. 34:33-35; vgl. 2 Kor. 3:1-18).

(7) Ten slotte hebben wij aan het einde van het boek Exodus een mooi beeld van *de vervulling met de Geest*.

De wolk bedekte namelijk de tent der samenkomst en de heerlijkheid des Heren *vervulde* de tabernakel (Ex. 40:33-38; vgl. Ef. 3:16vv.; 5:18-19). De vervulling met Gods Geest is zowel gave als opdracht (vgl. Kol. 3:16). En er is zowel een *collectief* als een *persoonlijk* aspect: de Geest vervult het hele huis (de Gemeente), terwijl ook de individuele gelovige een tempel van de Geest is (1 Kor. 3:16; 6:19).

Oude Sporen 2013

